

Sygn. akt I C 289/17

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Płocku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Łukasz Wilkowski
Protokolant:	sekr. sąd. Justyna Wieteska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2017 roku w Płocku na rozprawie

sprawy z powództwa R. K. nadzorującego realizację Programu Naprawczego realizowanego przez Polski Bank Spółdzielczy w C.

przeciwko Polskiemu Bankowi Spółdzielczemu w C.

z udziałem Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego oraz interwenienta ubocznego M. R.

o stwierdzenie nieważności uchwał nr 41/2016 i 45/2016 ewentualnie uchylenie tych uchwał

I. stwierdza nieważność uchwały nr 41/2016 Zebrania Przedstawicieli Polskiego Banku Spółdzielczego w C. z dnia 29 grudnia 2016 roku;

II. stwierdza nieważność uchwały nr 45/2016 Zebrania Przedstawicieli Polskiego Banku Spółdzielczego w C. z dnia 29 grudnia 2016 roku;

III. znosi wzajemnie koszty procesu między stronami;

IV. oddala wnioski powoda i pozwanego o zasądzenie zwrotu kosztów procesu od interwenienta ubocznego.

**Sygn. akt I C 289/17**

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 lutego 2017 roku powód R. K. nadzorujący realizację Programu Naprawczego realizowanego przez Polski Bank Spółdzielczy w C., skierowanym przeciwko Polskiemu Bankowi Spółdzielczemu w C. wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały nr 41/2016 Zebrania Przedstawicieli Polskiego Banku Spółdzielczego w C., które odbyło się w dniu 29 grudnia 2016 roku w sprawie dokonania uprzedniej oceny indywidualnej kandydata na członka Rady Nadzorczej Polskiego Banku Spółdzielczego w C., na mocy której Zebranie Przedstawicieli dokonało pozytywnej oceny indywidualnej kandydata na członka Rady Nadzorczej w Polskim Banku Spółdzielczym w C. w osobie M. R. oraz uchwały nr 45/2016 Zebrania Przedstawicieli Polskiego Banku Spółdzielczego w C., które odbyło się w dniu 29 grudnia 2016 roku w sprawie dokonania uprzedniej oceny indywidualnej kandydata na członka Rady Nadzorczej Polskiego Banku Spółdzielczego w C., na mocy której Zebranie Przedstawicieli dokonało pozytywnej oceny indywidualnej kandydata na członka Rady Nadzorczej w Polskim Banku Spółdzielczym w C. w osobie L. N. z powodu ich niezgodności z art 22aa ust 1 oraz ust 9 Prawa Bankowego. Ewentualnie w przypadku uznania przez Sąd, iż uchwały o których

mowa wyżej są ważne wniosł na podstawie art 144 ust 4 prawa bankowego w zw. z art 42 § 3 prawa spółdzielczego o uchylenie w całości w/w uchwał z uwagi na okoliczność, iż są one sprzeczne ze statutem Polskiego Banku Spółdzielczego w C., dobrymi obyczajami oraz godzą w interesy Polskiego Banku Spółdzielczego w C.. Nadto powód wniosł o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych. W uzasadnieniu wskazał, iż jest kuratorem nadzorującym realizację Programu Postępowania Naprawczego realizowanego przez pozwanego ustanowionym decyzją Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 22 marca 2016 roku. Brał udział w zebraniu na którym podjęto zaskarżone uchwały. W jego ocenie podczas tego zebrania miał miejsce szereg nieprawidłowości formalno - prawnych. Pierwsza z nich nastąpiła na etapie wyboru Przewodniczącej Zebrania Przedstawicieli, na którą została wybrana M. G.. Jest ona członkiem Banku, ale nie jest przedstawicielem wyłonionym przez Zebranie Grup Członkowskich, a zatem mogła uczestniczyć w zebraniu bez prawa głosu. Zdaniem powoda prowadziła ona obrady chaotycznie, wielokrotnie komentując poszczególne punkty porządku obrad, wypowiedzi uczestników i zdarzenia na sali. Dalej przewodnicząca zebrania dopuściła do odstępiania od zapoznania przedstawicieli z wymogami prawa stawianymi przed osobami kandydującymi do Rady Nadzorczej w drodze ich odczytania. W ocenie powoda miało to bezpośredni wpływ na podjęcie zaskarżonych uchwał. Nadto w ocenie powoda uchwały zostały podjęte z całkowitym pominięciem okoliczności, iż w/w kandydaci nie dawali rękojmi należytego wykonywania powierzonych im obowiązków, albowiem są to osoby, które zasiadały w Radzie Nadzorczej Banku w okresie w jakim powstały nieprawidłowości wskazane m.in. w protokole lustracyjnym. Stąd też w ocenie powoda nie spełniają oni wymogów stawianych kandydatom na członków Rady Nadzorczej, które są wymogami rangi ustawowej, gdyż nie dają rękojmi należytego wykonywania obowiązków, nie gwarantują niezależności osądu oraz nie charakteryzują się nieposzlakowaną opinią. Stąd też uchwały te są sprzeczne z przepisami prawa, a zatem nieważne.

Pozwany Polski Bank Spółdzielczy w C. w piśmie z dnia 05 kwietnia 2017 roku uznał powództwo o stwierdzenie nieważności zaskarżonych uchwał w całości i wniosł o nieobciążanie go kosztami procesu zgodnie z art 101 k.p.c. (k. 300 - 301).

Pismem z dnia 30 czerwca 2017 roku w oparciu o art 6 us 1 ustawy z dnia 21 lipca 2016r o nadzorze nad rynkiem finansowym w zw. z art 7 i art 60 § 1 k.p.c. do niniejszego postępowania wstąpił Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego (k. 336).

Pismem z dnia 24 lipca 2017 roku do udziału w sprawie niniejszej w oparciu o art 77 § 1 k.p.c. jako interwenient uboczny przystąpił po stronie pozwanego Polskiego Banku Spółdzielczego w C. M. R. (k. 338 - 340).

Pozwany Polski Bank Spółdzielczy w C. pismem z dnia 25 sierpnia 2017 roku wniosł opozycję wobec wstąpienia do sporu w charakterze interwenienta ubocznego M. R., wnosząc jednocześnie o zasądzenie od interwenienta na rzecz pozwanego kosztów postępowania wywołanych zgłoszeniem interwencji ubocznej, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 360 - 361).

W piśmie procesowym z dnia 04 września 2017 roku interwenient uboczny w oparciu o art 213 § 2 k.p.c. wniosł o stwierdzenie, że uznanie powództwa przez pozwanego w zakresie uchwały nr 41/2016 za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego lub zmierzające do obejścia prawa (k. 371 - 379).

Pismem procesowym z dnia 15 września 2017 roku również powód zgłosił opozycję przeciwko wstąpieniu interwenienta ubocznego M. R., wnosząc jednocześnie na podstawie art 107 zd. 2 k.p.c. o przyznanie od interwenienta ubocznego na rzecz strony powodowej zwrotu kosztów wywołanych samoistnymi czynnościami procesowymi interwenienta, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 387 - 390).

Na rozprawie w dniu 18 września 2017 roku, powód, pozwany oraz interwenient uboczny podtrzymali swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie. Uczestniczący w postępowaniu Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego przyłączył się do stanowiska powoda i pozwanego, zgłaszając jednocześnie również opozycję przeciwko przystąpieniu do sprawy interwenienta ubocznego (k. 393 - 03:33 - 10:44).

Postanowieniem z dnia 18 września 2017 roku Sąd oddalił opozycje stron przeciwko wstąpieniu do udziału w sprawie interwenienta ubocznego (k. 397).

Jednocześnie postanowieniem z dnia 18 września 2017 roku Sąd nie uwzględnił wniosku interwenienta ubocznego o uznanie oświadczenia o uznaniu powództwa za sprzeczne z przepisami prawa i zasadami współżycia fizycznego (k. 395 - 30:47).

### **Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:**

Polski Bank Spółdzielczy w C. w związku z zagrożeniem wystąpienia straty oraz przekroczeniami obowiązujących norm płynności, został zobowiązany pismem z dnia 21 stycznia 2015 roku przez Komisję Nadzoru Finansowego do opracowania programu postępowania naprawczego. W związku z problemami dotyczącymi opracowania tego programu wobec banku w dniu 8 października 2015 roku zostało wszczęte przez Komisję Nadzoru Finansowego postępowanie z urzędu o ustanowienie zarządcy komisarycznego. W tym czasie trwała wymiana korespondencji pomiędzy Bankiem, a KNF. Na początku 2016 roku pozwany bank opracował Program postępowania naprawczego Polskiego Banku Spółdzielczego w C. na lata 2015 - 2022. Program ten uzyskał akceptację Komisji Nadzoru Finansowego decyzją z dnia 19 lutego 2016 roku. Jednakże decyzją z dnia 22 marca 2016 roku Komisja Nadzoru Finansowego ustanowiła z tym dniem kuratora nadzorującego wykonywanie programu postępowania naprawczego przez Polski Bank Spółdzielczy w C. i powierzyła pełnienie tej funkcji R. W., uzasadniając to koniecznością realizowania w formie kurateli nadzoru nad działalnością banku zmierzającego do zrealizowania wszystkich głównych założeń tego planu. Jednocześnie wcześniej, bo w dniu 24 lutego 2016 roku umorzono postępowanie administracyjne w przedmiocie ustanowienia zarządu komisarycznego banku (decyzja z dnia 22.03.2016r wraz z uzasadnieniem - k. 31 - 33).

Członkiem Rady Nadzorczej pozwanego banku w latach 2006 - 2014 był L. N., zaś w latach 2014 - 2015 M. R.. Przy czym ten ostatni był również Przewodniczącym Rady Nadzorczej w tym okresie. W czasie zasiadania przez w/w w tym organie nie sprzeciwiali się oni decyzjom Zarządu Banku, nie zgłaszali zdań odrębnych do podejmowanych przez Radę uchwał (bezsporne).

W drugiej połowie 2016 roku przeprowadzona została lustracja w Polskim Banku Spółdzielczym w C. przez Związek Rewizyjny Banków Spółdzielczych im. F. S. za okres od 01 lipca 2013 roku do 30 czerwca 2016 roku. W protokole tym stwierdzono m.in. badając częstotliwość i tematykę posiedzeń Rady Nadzorczej oraz prawidłowość podejmowania i realizacji uchwał w okresie lustrowanym stwierdzono, że Rada nie w pełni realizowała swoje statutowe obowiązki, a nadzór nad działalnością Banku był niewłaściwy. Rada Nadzorcza otrzymywała dane kwartalne dotyczące sytuacji ekonomicznej Banku i analizy występujących ryzyk. Dokumentacja Rady Nadzorczej nie zawiera wniosków Rady z analizy przedstawionych informacji. Pomimo kierowanych przez Komisję Nadzoru Finansowego pism wskazujących na niewłaściwe zarządzanie Bankiem, Rada Nadzorcza nie podejmowała działań dyscyplinujących Zarząd, a tym samym nie zapewniała należytego bezpieczeństwa środkom gromadzonym na rachunkach bankowych. Reakcja na złe funkcjonowanie Banku była spóźniona, co wpłynęło na zachwianie reputacji Banku i odpływ depozytów na koniec 2015 roku (protokół lustracji - k. 241 - 272).

Jednocześnie w prokuraturze prowadzonych jest kilka postępowań przygotowawczych prowadzonych w zakresie nieprawidłowości w zarządzaniu pozwanym bankiem w okresie poprzedzającym rok 2016 (okoliczność bezsporna).

W dniu 29 grudnia 2016 roku w C. odbyło się Zebranie Przedstawicieli Polskiego Banku Spółdzielczego w C., na którym obecny był m.in. powód. W pierwszej kolejności wybrano Przewodniczącego Zebrania Przedstawicieli w osobie M. G., która była w tym czasie członkiem Banku, ale nie była wybrana Przedstawicielem (...) C., a zatem zgodnie z § 7 ust 1 a) oraz § 16 ust 6 statutu banku miała prawo brać udział w Zebraniach Przedstawicieli, ale bez prawa głosu (protokół zebrania - k. 59, statut banku - k. 37, 43 okoliczność bezsporna).

Na zebraniu tym podjęto m.in. uchwałę nr 41/2016 zgodnie z którą dokonano pozytywnej oceny indywidualnej kandydata na członka Rady Nadzorczej Polskiego Banku Spółdzielczego w C. w osobie Pana M. R. oraz uchwałę nr 45/2016 zgodnie z którą dokonano pozytywnej oceny indywidualnej kandydata na członka Rady Nadzorczej Polskiego Banku Spółdzielczego w C. w osobie L. N. (uchwały - k. 273 - 274).

Powyższy stan faktyczny był bezsporny i przyznany przez pozwanego, nie wymagał on dalszego uzupełnienia materiału dowodowego.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Powód w sprawie niniejszej zgłosił roszczenie alternatywne, w pierwszej kolejności wnosząc o stwierdzenie nieważności dwóch zaskarżonych uchwał Zebrania Przedstawicieli pozwanego banku z dnia 29 grudnia 2016 roku, a ewentualnie w razie nieuwzględnienia przez Sąd tego żądania o ich uchylenie.

Na wstępie wskazać należy, iż pozwanym w sprawie niniejszej jest Polski Bank Spółdzielczy w C., który jest spółdzielnią. Zasady dotyczące organizacji banków spółdzielczych regulują przepisy ustawy z dnia 7 grudnia 2000 roku o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz.U. tj. z 2016r poz 1826). Zgodnie z art 2 ust 1 w/w ustawy przez bank spółdzielczy należy rozumieć bank będący spółdzielnią, do którego w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie oraz w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze. Z w/w przepisu wynika jasno hierarchiczność w/w norm prawnych w przypadku banku spółdzielczego. A zatem w pierwszej kolejności zasady ich działania reguluje w/w ustawa z 7 grudnia 2000 roku oraz ustawa prawo bankowe, a w zakresie nimi nie objętym ustawa prawo spółdzielcze. Z powyższego wynika, iż w przypadku norm, które różnie regulują ten sam zakres, zastosowanie znajdują przepisy pierwszych dwóch w/w ustaw.

Legitymacja czynna powoda do wystąpienia z przedmiotowymi roszczeniami wynika wprost z treści art 144 ust 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe (Dz.U. tj. z 2016r poz. 1988) w zw. z art 189 k.p.c. w przypadku roszczenia o stwierdzenie nieważności zaskarżonych uchwał oraz w zw. z art 42 § 3 w zw. z art 37 § 2 ustawy z dnia 16 września 1982 roku prawo spółdzielcze (Dz.U. tj. z 2017r poz. 1560) w przypadku roszczenia o uchylenie uchwał.

W pierwszej kolejności należało się odnieść do roszczenia powoda o ustalenie nieważności uchwał, jako roszczenia zgłoszonego pierwszoplanowo. W sytuacji bowiem uwzględniania go odpada konieczność rozpoznania roszczenia ewentualnego. W przypadku tego roszczenia, podstawą ustalenia jego zasadności jest ustalenie spełnienia dwóch przesłanek materialnoprawnych tj. po pierwsze wystąpienia rzeczywiście nieważności zaskarżonej uchwały, a z tą mamy do czynienia stosownie do treści art 42 § 2 w zw. z art 37 § 2 w/w ustawy prawo spółdzielcze w przypadku sprzeczności uchwały z przepisami prawa. Po drugie ustalenia, iż powód posiada interes prawny w uzyskaniu ustalenia nieważności.

W przypadku uchwały Zebrania Przedstawicieli spółdzielni bezwzględnie nieważnej możliwe jest – inaczej niż w przypadku uchwały zgromadzenia wspólników (art. 252 KSH) i uchwały walnego zgromadzenia spółki akcyjnej (art. 425 KSH) – kwestionowanie przez każdą osobę mającą w tym interes prawny i w każdym czasie na zasadach ogólnych, a więc w drodze powództwa o ustalenie (art. 189 KPC) bądź w drodze zarzutu w innym postępowaniu przed sądem. Sąd Najwyższy trafnie podkreślił w wyroku z dnia 15 lipca 2010 roku sygn. akt. IV CSK 24/10, że każdy członek spółdzielni mieszkaniowej ma interes prawny we wniesieniu powództwa o stwierdzenie niezgodności z prawem uchwały podjętej przez walne zgromadzenie tej spółdzielni. W tym przypadku ów interes prawny należy traktować szeroko i zawsze oceniać go z perspektywy danego podmiotu. Zadaniem powoda, wynikającym wprost z decyzji o jego powołaniu z dnia 22 marca 2016 roku oraz z treści art 144 § 1 ustawy prawo bankowe jest nadzorowanie realizacji przez bank programu naprawczego. Powód ma szerokie uprawnienia do realizacji tego zadania. Zgodnie z w/w art 144 ma prawo zgłaszać sprzeciw wobec uchwał i decyzji zarządu i rady nadzorczej banku. Ma prawo zaskarżania uchwał Zebrania Przedstawicieli. A tym samym bez wątpienia powód posiada również interes prawny w uzyskaniu ustalenia nieważności uchwały, które jest przecież roszczeniem dalej idącym i wywołującym dalsze skutki niż np.

uchylenie uchwały. A zatem ta podstawowa przesłanka roszczenia o ustalenie nieważności przedmiotowych uchwał jest w sprawie niniejszej bez wątplenia spełniona.

Jak już wskazano wyżej uchwała Zebrania Przedstawicieli stosownie do treści art 42 § 2 w zw. z art 37 § 2 prawa spółdzielczego jest nieważna, jeżeli jest sprzeczna z ustawą. Chodzi tu – podobnie jak w art. 58 § 1 k.c. o sprzeczność uchwały z bezwzględnie obowiązującym przepisem ustawy (tzn. każdej ustawy), a także z przepisem względnie obowiązującym (zob. wyr. SN z 25.2.1998 r., I CKN 1026/98), ponadto zaś z przepisem Konstytucji RP (art. 8 ust. 2 Konstytucji RP), umowy międzynarodowej ratyfikowanej za uprzednią zgodą Sejmu (art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji RP), prawa Unii Europejskiej mającego bezpośrednie zastosowanie w porządku wewnętrznym (art. 91 ust. 3 Konstytucji RP) i rozporządzenia wydanego przez organ wskazany w Konstytucji RP, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania (art. 92 ust. 1 Konstytucji RP).

Powołując się na sprzeczność zaskarżonych uchwał z przepisami prawa, powód wskazał na treść art 22aa ust 1 i 9 ustawy prawo bankowe. Obie zaskarżone uchwały dotyczą tego samego zakresu. Są to uchwały w sprawie dokonania uprzedniej oceny indywidualnej kandydata na członka Rady Nadzorczej Polskiego Banku Spółdzielczego w C.. Zgodnie z w.w przepisem członkowie zarządu i rady nadzorczej banku powinni mieć wiedzę, umiejętności i doświadczenie, odpowiednie do pełnionych przez nich funkcji i powierzonych im obowiązków, oraz dawać rękojmię należytego wykonywania tych obowiązków (ust. 1) oraz przy wyborze kandydatów na członków zarządu lub rady nadzorczej banku właściwy organ banku uwzględnia cechy i kompetencje istotne z punktu widzenia potrzeby zapewnienia prawidłowości realizacji zadań przez zarząd lub radę nadzorczą (ust 9). Bezapelacyjnie w.w przepisy znajdują zastosowanie do zaskarżonych uchwał, bowiem uchwały te dotyczą ocen kandydatów na członków Rady Nadzorczej pozwanego banku, od których to zależy możliwość wyboru danej osoby na członka Rady. W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone uchwały przepisy ten naruszają i w efekcie powyższego są sprzeczne z prawem.

W sprawie niniejszej istotny jest sposób funkcjonowania pozwanego banku w okresie poprzedzającym podjęcie tych uchwał, a przede wszystkim w okresie poprzedzającym wprowadzenie do banku programu naprawczego i kuratora program ten nadzorującego. Zarówno M. R., jak i L. N. byli już członkami Rady Nadzorczej pozwanego banku. Miało to miejsce w latach 2006 - 2014 w przypadku L. N. i 2014 - 2015 w przypadku M. R.. Przy czym ten drugi był równocześnie Przewodniczącym Rady Nadzorczej w tym okresie. Jednocześnie to na skutek wadliwych decyzji podejmowanych przez organy banku właśnie w tych latach, a w szczególności w okresie od 1 lipca 2013 roku do 30 czerwca 2016 roku zaistniała w ogóle potrzeba wprowadzenia programu naprawczego w Banku i została zachwiana struktura finansowa banku. Jak ustalono w protokole lustracji Banku badając częstotliwość i tematykę posiedzeń Rady Nadzorczej oraz prawidłowość podejmowania i realizacji uchwał w okresie lustrowanym stwierdzono, że Rada nie w pełni realizowała swoje statutowe obowiązki, a nadzór nad działalnością Banku był niewłaściwy. Rada Nadzorcza otrzymywała dane kwartalne dotyczące sytuacji ekonomicznej Banku i analizy występujących ryzyk. Dokumentacja Rady Nadzorczej nie zawiera wniosków Rady z analizy przedstawionych informacji. Pomimo kierowanych przez Komisję Nadzoru Finansowego pism wskazujących na niewłaściwe zarządzanie Bankiem, Rada Nadzorcza nie podejmowała działań dyscyplinujących Zarząd, a tym samym nie zapewniała należytego bezpieczeństwa środkom gromadzonym na rachunkach bankowych. Reakcja na złe funkcjonowanie Banku była spóźniona, co wpłynęło na zachwianie reputacji Banku i odpływ depozytów na koniec 2015 roku (k. 255). Jak słusznie wskazał powód jest to ocena działania Rady Nadzorczej, jako organu kolegialnego, co nie oznacza, iż nie ma możliwości oceny tego, jakie decyzje w Radzie podejmowali poszczególni członkowie. Nadto pracą banku kierował zarząd i w pierwszej kolejności to on odpowiada za problemy finansowe, w jakie bank wpadł. Jednakże rolą Rady Nadzorczej jest m.in. nadzorowanie i kontrolowanie prac zarządu. Jak ustalił Sąd w okresie, kiedy L. N. i M. R. byli członkami tego organu nie głosowali nigdy przeciw wnioskowi i propozycjom Zarządu Banku, a tym samym zgadzali się z prowadzoną przez niego polityką. W takim zestawieniu trudno jest w ocenie Sądu mówić o tym, iż osoby te dają rękojmię należytego wykonywania obowiązków członka Rady Nadzorczej, skoro byli już członkami tej Rady Nadzorczej i w tym okresie tych obowiązków prawidłowo Rada nie wykonywała. Owa rękojmia należytego wykonywania obowiązków jest pojęciem ocennym. W żadnym przepisie prawa nie ma jego definicji. Samo pojęcie rękojmia należy tłumaczyć w tym przypadku zgodnie z regułami języka polskiego. Oznacza ono poręczenie, zagwarantowanie czegoś, ale też zapewnienie o czymś,

przrzeczenie czegoś. A zatem rękojmią należytego wykonywania obowiązków to poręczenie, zapewnienie tego, iż dana osoba będzie powierzone jej obowiązki wykonywała należycie. Obowiązki rady nadzorczej określa art 22 ust 1 ustawy prawo bankowe i jest to funkcja nadzorcza. A zatem obowiązkiem członków rady nadzorczej jest szeroko pojęte nadzorowanie innych organów banku, w tym w szczególności zarządu banku, który nim kieruje. W ustawie znajduje się pośrednia definicja należytego wykonywania obowiązków, albowiem za taką należy uznać ust 7 w/w przepisu art 22aa. Czytamy tam, iż członkowie zarządu i rady nadzorczej banku są obowiązani pełnić swoje funkcje w sposób uczciwy i rzetelny oraz kierować się niezależnością osądu, aby zapewnić skuteczną ocenę i weryfikację podejmowania i wykonania decyzji związanych z bieżącym zarządzaniem bankiem. W przypadku zarówno M. R., jak i L. N. nie sposób jest przyjąć, iż ten w.w wymóg ustawowy jest spełniony. Trudno jest mówić o niezależności osądu w/w osób, skoro akceptowali oni działania zarządu banku, które prowadziły do problemów finansowych banku. Wynikało to albo z niewłaściwej organizacji pracy, albo zbyt małej wiedzy niezbędnej do zajmowania tego stanowiska, albo świadomego akceptowania sposobu funkcjonowania banku, szczególnie w sytuacji gdy już w tym czasie KNF zgłaszał zastrzeżenia do sposobu funkcjonowania pozwanego banku. W sprawie niniejszej owe przyczyny takiego a nie innego działania nie mają żadnego znaczenia. Niezależnie od nich budzi to bowiem duże wątpliwości, co do tego, czy osoby te dają w chwili obecnej gwarancję prawidłowego wykonywania tych w/w obowiązków, gdy realizowany jest plan naprawczy będący wynikiem błędów popełnianych w minionym okresie, w tym również przez nich samych, jako członków ówczesnej Rady Nadzorczej. Nie jest rolą Sądu ocena w ramach niniejszego procesu zarówno wiedzy, jak i kompetencji tych osób, szczególnie w sytuacji, gdy L. N. nie jest stroną tego procesu, a M. R. ma bardzo ograniczone możliwości brania w nim udziału. Aktualnie toczą się postępowania przygotowawcze dotyczące nieprawidłowości w banku, jakie miały miejsce w minionym okresie. To one winny wyjaśnić wszelkie wątpliwości dotyczące funkcjonowania organów banku w tamtym okresie. Jednakże trudno sobie wyobrazić w takiej sytuacji, aby ponownie członkami Rady Nadzorczej banku były osoby, których działania są m.in. przedmiotem kontroli Prokuratury. Stąd też w ocenie Sądu w sprawie niniejszej zaskarżone uchwały naruszają w/w art 22aa ust 1 ustawy, w zakresie w którym pozytywnie zaopiniowano na kandydatów na członków Rady Nadzorczej w/w osoby nie dające rękojmią należytego wykonywania tych obowiązków. Powyższe pozwalało już Sądowi na stwierdzenie nieważności przedmiotowych uchwał, bowiem w tej sytuacji spełnione są w/w wymogi art 189 k.p.c. W tej sytuacji pozostałe zarzuty zgłoszone przez powoda nie miały znaczenia dla sprawy niniejszej. Byłyby one istotne z punktu widzenia roszczenia alternatywnego zgłoszonego przez powoda na wypadek nie uwzględnienia żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonych uchwał. Na marginesie tylko wskazać należy, iż nie sposób powiedzieć, iż wybór M. G. na Przewodniczącą Zebrania naruszał jakiegokolwiek normy prawne, czy przepisy wewnętrzne pozwanego. Kwestia ta w statucie banku jest niedoregulowana i w aktualnym stanie prawnym skoro członek banku ma prawo brać udział w Zebraniu to ma również prawo być jego Przewodniczącym, z tym, że bez prawa głosu, co samo w sobie jest niewątpliwie trudne, ale nie niemożliwe. Statut nie zawiera również żadnych zapisów dotyczących praw i obowiązków Przewodniczącego Zebrania.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w punkcie I. i II. sentencji wyroku.

O kosztach niniejszego procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art 100 zd. 1 k.p.c. znosząc je wzajemnie między stronami. Pozwany nie wnosił o zasądzenie kosztów procesu od powoda mimo tego, iż uznał powództwo przy pierwszej czynności i nie dał powodów do jego wytoczenia, a zatem zostały spełnione przesłanki z art 101 k.p.c., a zatem Sąd nie miał podstaw do zasądzenia tych kosztów. Brak jest w tej sytuacji również podstaw do zasądzenia z kolei kosztów od pozwanego na rzecz powoda. W ocenie Sądu nie ma również podstaw do obciążania kosztami niniejszego procesu interwenienta ubocznego. W sprawie niniejszej nie powstały żadne koszty związane z samoistnymi czynnościami interwenienta, a tylko zwrot kosztów związanych z takimi czynnościami Sąd mógłby zasądzić i to wyłącznie na rzecz powoda. Pozwany w ogóle nie był uprawniony do żądania takich kosztów od interwenienta.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.